

judar för israelisk-palestinsk fred

Mellanöstern är i uppror. Tuniens och Egyptens diktatorer har redan fallit. Libyen är på god väg. Medan allt detta pågår visar vår utrikesminister prov på sin diplomatiska talang genom att inte ta ställning för någon sida och be om stabilitet - inte rättvisa, demokrati eller frihet utan stabilitet. Och i Israel hotar regeringen med att demokratiseringen av arabvärlden kommer att leda till islamisering. Den risken är inte obefintlig och den ökar ju längre demokratiseringen dröjer. Det är ytterligare en anledning till att stödja demokratiseringen av arabvärlden. För övrigt pågår ockupationen som om inget hänt: USA lägger in ett veto mot en resolution om bosättningar, sedan förra JIPF-bladet har 21 palestinier dödats och 244 sårats av israeliska soldater och bosättare och Knesset inför nya yttrandebegränsande lagar riktade mot den inhemska fredsrörelsen. Här hemma ska vi ha årsmöte snart.

Chefredaktör Jakub Srebro

Kallelse till

JIPF's årsmöte 2011

tid: 26 mars, klockan 14.00 till senast 17.30

plats: Folklore Centrum, Wollmar Yxkullsgatan 2

Väl mött!

Redaktion: Jakub Srebro, Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jonatan Stanczak, Lisa Granér

I detta nr: Anden är ur flaskan, Uri Avneri (2), En villa i djungeln?, Uri Avneri (4), Egypt's revolution and Israel, Ilan Pappé (7), Uttalande, JIPF (10), När Israels tyranniska skyddsnät rivs sönder, Amira Hass (11), En pyrrhusseger i FNs säkerhetsråd, Adam Keller (12), En framväxande fascism i Israel, Zeev Stern (13), Det jag inte kommer att säga till Kirshenbaum-kommittén, Mikhael Manekin (16), Goldstones moraliska testamente för Israel, Naomi Klein (17), Palmepriset 2010, Anja Emsheimer (21), And no one wants to know, David Schulman (22), **Breaking the silence** (25) The freedom flotilla II will sail to Gaza, Dror Feiler (26), JIPFs handlingsprogram (28)

Anden är ur flaskan

Detta är en berättelse direkt ur "1001 Natt". Anden rymde från flaskan, och ingen makt på jorden kan få in den igen.

När det hände i Tunisien, kunde det ha sagts: OK, ett arabiskt land, men ett obetydligt. Det var alltid lite mer progressivt än de andra. Bara en isolerad händelse. Och sedan hände det i Egypten. Ett viktigt land, arabvärldens hjärta. Sunniislams andliga center. Men det kunde ha sagts: Egypten är ett specialfall. Faraoernas land. Tusentals år av historia innan araberna överhuvudtaget kom dit.

Men nu har det spridits över hela arabvärlden. Till Algeriet, Bahrain, Yemen. Jordanien, Libyen, och även Marocko. Och till det icke-arabiska, icke-sunnitiska Iran också. Revolutionens, förnyelsens och förnygringens ande hemsöker nu alla regimer i regionen. Invånarna i "Villan i djungeln" riskerar att vakna upp en morgon och upptäcka att djungeln är borta, att vi är omgivna av ett nytt landskap.

När våra zionistiska fäder beslutade att inrätta en fristad i Palestina, hade de att välja mellan två alternativ: De kunde framträda i västra Asien som europeiska erövrare, som ser sig själva som brohuvud för den "vita" mannen och som "infödingarnas" herre, liksom de spanska konquistadorerna och de anglosaxiska kolonialisterna i Amerika. Detta är vad korsfararna gjorde på sin tid. Det andra sättet var att se sig själva som ett asiatiskt

folk som återvänder till sitt hemland, som arvingar av den semitiska världens politiska och kulturella traditioner, redo att delta i befrielsekriget från europeisk exploatering tillsammans med de andra folken i regionen.

Jag skrev dessa ord för 64 år sedan, i en broschyr som kom ut bara två månader före utbrottet av kriget 1948. Jag står fast vid dessa ord än idag. I dessa dagar har jag en växande känsla av att vi återigen står vid ett historiskt vägskäl. Riktningen vi väljer under de närmaste dagarna kommer att avgöra staten Israels öde i många år framöver, kanske oåterkalleligt. Om vi väljer fel väg, kommer vi att "gråta i generationer", som det hebreiska ordspråket säger.

Och kanske är den största faran att vi inte gör något val alls, att vi inte ens är medvetna om behovet av att fatta ett beslut, att vi bara fortsätter på den vägen som har fört oss där vi är idag. Att vi är upptagna med trivialiteter - striden mellan försvarsministern och den avgående stabschefen, kampen mellan Netanyahu och Lieberman om utnämningen av en ambassadör, icke-händelserna av "Big Brother" och liknande TV meningslösheter - att vi inte ens märker att historien går förbi oss, och lämnar oss bakom.

När våra politiker och förståsigpåare fann tillräckligt med tid - mitt i alla dagliga distraktioner - för att ta itu med händelserna runt omkring oss, så var det

på det gamla och (tyvärr) välbekanta sättet. Även i de få halvvägs intelligenta talkshowerna, möttes idén att "araber" skulle kunna bygga upp demokratier med mycket munterhet. Lärda professorer och mediakommentatorer "bevisade" att något sådant bara inte kunde hända - Islam var "av naturen" anti-demokratisk och bakåtsträvande, arabiska samhällen saknade den protestantiska kristna etiken som är nödvändig för demokratin, eller den kapitalistiska basen för en sund medelklass, etc. I bästa fall skulle en typ av despotism ersättas med en annan.

Den vanligaste slutsatsen var att demokratiska val oundvikligen skulle leda till seger för "islamistiska" fanatiker, som skulle inrätta brutala teokratier av taliban typ, eller värre. En del av detta är naturligtvis medveten propaganda, som syftar till att övertyga de naiva amerikanerna och européerna att de måste stödja regionens Mubaraks eller andra militära härskare. Men det mesta var ganska uppriktig: de flesta israeler tror verkligen att araberna, när de tillåts att välja sitt öde, kommer att upprätta mordiska "islamistiska" regimer, vars främsta syfte skulle vara att utplåna Israel från kartan. Vanliga israeler vet nästan ingenting om islam och arabvärlden. Som en (vänster) israelisk general svarade för 65 år sedan, då han tillfrågades om hur han såg arabvärlden: "Genom siktet av mitt gevär." Allt reduceras till "säkerhet", och otrygghet förhindrar naturligtvis allvarliga eftertankar.

Denna inställning går tillbaka till början av den sionistiska rörelsen. Dess grundare - Theodor Herzl - skrev som bekant i sin historiska avhandling att den framtida

judiska staten skulle utgöra "en del av civilisationens mur" mot asiatiskt (vill säga arabiskt) barbari. Herzl beundrade Cecil Rhodes, fanbäraren av den brittiska imperialismen. Han och hans anhängare delade den dåtida europeiska kulturella attityden, som Eduard Said senare betecknade som "Orientalism".

Sett i efterhand, var det kanske naturligt med tanke på att den sionistiska rörelsen föddes i Europa mot slutet av den imperialistiska eran, och att man planerade att skapa ett judiskt hemland i ett land där ett annat folk - ett arabiskt folk - levde. Det tragiska är att denna inställning inte har förändrats på 120 år, och att det är starkare idag än någonsin. De av oss som föreslår en annan kurs - och det har alltid funnits några - förblir röster i öknen. Detta är tydligt i dessa dagar i den israeliska inställningen till de händelserna som skakar arabvärlden och därutöver. Bland vanliga israeler fanns det en hel del spontan sympati för egyptierna, som konfronterade sina plågoandar på Tahrir plats - men allt blev betraktat utifrån, på avstånd, som om det ägde rum på månen.

Den enda praktiska frågan var: kommer det israelisk-egyptiska fredsfördraget att hålla? Eller behöver vi sätta upp nya armédivisioner för ett eventuellt krig med Egypten? När nästan alla "säkerhetsexperter" försäkrade oss att fördraget var säkert, förlorade folk intresset för det hela.

Men fördraget - i verklighet en vapenvila mellan regimer och arméer - bör endast vara av sekundär betydelse för oss. Den viktigaste frågan är: hur kommer den nya arabvärlden att se ut? Kommer över-

gången till demokrati vara relativt lugn och fredlig, eller inte? Kommer det att hända alls, och kommer det att innebära att en mer radikal islamisk region träder fram - vilket är en klar möjlighet? Kan vi ha någon inverkan på händelseförloppet?

Naturligtvis är ingen av dagens arabiska rörelser angelägen om en israelisk omfamning. Det skulle vara en björnkram. Israel ses idag av praktiskt taget alla araber som en kolonialmakt, en anti-arabisk stat som förtrycker palestinierna och är ute efter att fördriva så många araber som möjligt - även om det finns, tror jag, även en hel del tyst beundran för Israels tekniska och andra gärningar. Men när hela folk står upp och revolutionen skakar om alla inrotade föreställningar, finns det möjlighet att ändra gamla idéer. Om israeliska politiska och intellektuella ledare skulle stå upp idag och öppet deklarerar sin solidaritet med de arabiska massorna i deras kamp för frihet, rättvisa och värdighet, kunde de plantera ett frö som skulle bära frukt under kommande år.

Naturligtvis måste sådana uttalanden komma verkligen från hjärtat. Som ett ytligt politiskt plog, skulle de bli verkligen föraktade. De måste åtföljas av en djupgående förändring i vår inställning

till det palestinska folket. Det är därför fred med palestinierna nu, på en gång, är ett livsvillkor för Israel.

Vår framtid är inte med Europa eller Amerika. Vår framtid är i denna region, som vår stat tillhör, på gott och ont. Det är inte bara vår politik som måste förändras, utan vår grundsyn, vår geografiska orientering. Vi måste förstå att vi inte är ett brohuvud från någonstans långt bort, utan en del av en region som nu - äntligen - ansluter sig till den mänskliga marschen mot frihet.

Det arabiska uppvaknandet är inte en fråga om månader eller några år. Det kan mycket väl bli en utdragen kamp, med många misslyckanden och nederlag, men anden kommer inte att återvända till flaskan. Bilderna av de 18 dagarna på Tahrir plats kommer att hållas vid liv i hjärtat hos en hel ny generation från Marakesh till Mosul, och varje ny diktatur som träder fram här och där kommer inte att kunna radera bort dem.

I mina varmaste drömmar skulle jag inte kunna föreställa mig en klokare och mer attraktiv kurs för oss israeler, än att ansluta oss till marschen med kropp och själ.

*2011/2/19, Uri Avnery
Översättning Ilan Cohen*

En villa i djungeln?

Vi är mitt uppe i en geologisk begivenhet. En jordbävning av oerhörda dimensioner förändrar landskapet i vår region. Berg blir dalar, öar dyker upp ur havet, vulkaner täcker marken med lava.

Folk är rädda för förändring. När den kommer, tenderar de att förneka och ignorera den, låtsas som om inget särskilt har hänt.

Israeler är inga undantag. Medan
4 världsomvälvande saker händer i

grannlandet Egypten, var Israel uppslukat av en skandal med en hög befälhavare inom armén. Försvarsministern hatar den sittande stabschefen och gör ingen hemlighet av det. Den tilltänkta nya chefen visade sig vara en lögnare och hans utnämning upphävdes. Detta blev huvudrubriker.

Men det som nu händer i Egypten kommer att ändra våra liv.

I vanlig ordning kunde ingen förutse det. Det så hyllade Mossad togs med överraskning, liksom CIA och alla andra prisade säkerhetstjänster av samma slag.

Men det borde inte ha kommit så överraskande – utom den enorma styrkan i utbrottet. Under senare år har vi många gånger i denna spalt tagit upp det faktum att mängder av unga människor, överallt i arabvärlden, har vuxit upp med ett djupt förakt för sina ledare. Och förr eller senare kommer det att leda till uppror. Det här var inga profetior utan en nykter analys av sannolikheter.

Kaoset i Egypten orsakades av ekonomiska faktorer: höjda levnads-kostnader, fattigdomen, arbetslösheten, känslan av hopplöshet hos välutbildade unga människor. Men för att undvika missförstånd: de underliggande orsakerna är bra mycket djupare. De kan summeras med ett enda ord: Palestina.

I arabisk kultur är inget viktigare än heder. Människor kan stå ut med att försaka saker och ting, men de kan inte stå ut med förnedring.

Men det som varje ung arab, från Marocko till Oman, dagligen upplevt är

att deras ledare har förödmjukat dem, svikit deras palestinska bröder för att få favörer och pengar från Amerika i samarbete med den israeliska ockupationen, och att de svansar för de nya koloniserarna. Detta har varit djupt förödmjukande för unga människor som vuxit upp i den arabiska kulturens tidiga bedrifter och kalifernas glanstider.

Ingen annanstans var denna hedersförlust tydligare än i Egypten, som öppet samarbetade med det israeliska ledarskapet genom att så skamligt sätta Gazaremsan i blockad, med följd att 1.5 miljoner araber hamnade i undernäring och än värre. Det var aldrig bara Israels blockad utan även Egyptens, mutade med 1.5 miljarder US dollar om året.

Många gånger har jag funderat över – och detta högt och ljudligt – hur jag själv skulle känna om jag var en 15-årig pojke i Alexandria, Amman eller Aleppo och såg mina ledare uppföra sig som eländiga slavar hos amerikanarna och israelerna samtidigt som de förtrycker och plundrar sina egna medborgare. Vid den åldern skulle jag gå med i en terroristorganisation. Varför skulle en arabisk pojke bete sig annorlunda?

En diktator skulle kanske accepteras om han visade nationell värdighet. Men en diktator som uttrycker nationell skam är som ett träd utan rötter – en kraftig vindstöt kan blåsa bort honom.

För mig var den enda frågan vår i arabvärlden det hela skulle börja. Egypten – liksom Tunisien – låg långt ner på min lista. Ändå är det här den stora arabiska revolutionen äger rum – i Egypten.

Detta är ett under i sig. Om Tunisien var ett litet under så är detta ett enormt under.

Jag älskar det egyptiska folket. Förvisso kan man inte tycka om 88 miljoner individer, men man kan säkert tycka om ett folk mer än ett annat. I det avseendet får man generalisera.

De egyptier man möter på gatorna, hemma hos den intellektuella eliten och i de fattigaste av fattigas gränder, är otroligt tåliga. De är utrustade med en obetvinglig humor. Dessutom är de även enormt stolta över sitt land och dess 8 000-åriga historia.

För en israel som är van vid sina aggressiva landsmän är egyptiernas totala brist på aggressivitet förvånande. Jag minns intensivt en speciell scen: jag åkte taxi i Kairo när den krockade med en annan. Båda förarna hoppade ut och började förbanna varandra i blodtörstiga termer. Och sen plötsligt slutade de båda att skrika och brast ut i skratt.

En västerlänning som kommer till Egypten antingen älskar eller hatar landet. I det ögonblick man sätter sin fot på egyptisk mark tappar tiden sitt grepp. Ingenting är längre så angeläget och allt är rörigt. Trots det ordnar sig saker och ting på ett märkligt sätt. Tålamodet tycks gränslöst. Det kan lura en diktator för tålmod kan plötsligt ta slut.

Det är som en trasig damm i en flod. Vattnet stiger bakom dammen, omärkligt och stilla – men om det når en kritisk nivå, brister den och sveper med sig allt.

Mitt första möte med Egypten var berusande. Efter Anwar Sadats makalösa

besök i Jerusalem skyndade jag till Kairo. Jag hade inget visum. Jag kommer aldrig att glömma det ögonblicket då jag visade mitt israeliska pass för den bastanta tjänstemannen på flygplatsen. Han bläddrade igenom det och blev alltmer förbryllad – sen lyfte han huvudet med ett brett leende och sade ”marhaba”, välkommen. Vid den tiden var vi de enda tre israelerna i den enorma staden, vi hyllades som kungar och förväntade oss nästan att vilket ögonblick som helst lyftas upp på folkets axlar. Fred kändes i luften, och Egyptens massor älskade den.

Det tog bara några månader innan situationen förändrades totalt. Sadat hoppades – uppriktigt, tror jag – att han också kom med befrielse för palestinierna. Under intensiva påtryckningar från Menachem Begin och Jimmy Carter samtyckte han till vaga ordalydelser. Han lärde sig illa kvickt att Begin inte drömde om att leva upp till denna förbindelse. För Begin innebar fredsöverenskommelsen med Egypten en separat fred som skulle möjliggöra en intensifiering av kriget mot palestinierna.

Egyptierna – från den kulturella eliten ner till massorna – förlät aldrig detta. De kände sig lurade. De kanske inte precis älskar palestinierna – men att bedra en fattig släkting är skamligt i arabisk tradition. Att se Hosni Mubaraks svek ledde till att många egyptier ringaktade honom. Samma förakt ligger under allt som hände denna vecka. Medvetet eller omedvetet får det sitt eko i miljonernas rop ”Mubarak avgå”.

I varje revolution finns ”Jeltsin-momentet”. Rader av tanks skickas in till

huvudstaden för att återinsätta diktaturen. I det kritiska ögonblicket står massorna öga mot öga med soldaterna. Om soldaterna vägrar att skjuta är spelet över. Jeltsin klättrade upp i tanksen, ElBaradei talade till massorna på Tahrir-torget. Det är då en klok diktator flyr utomlands, liksom shahen gjorde och nu den tunisiska ledaren.

Sen har vi "Berlin-ögonblicket". Diktatorn står på balkongen och talar till massorna då en kör plötsligt poppar upp och skanderar "Ner med tyrannen!". För ett ögonblick är diktatorn mållös, hans läppar rör sig ljudlöst, sen försvinner han. På sätt och vis hände det även med Mubarak när han höll sitt löjliga tal i ett fåfängt försök att hejda tidvattnet.

Om Mubarak är fjärran från verkligheten så är Benyamin Netanyahu minst lika fjärran. Han och hans kollegor tycks oförmögna att förstå den ödesdigra betydelsen för Israel av det som nu händer.

När det rör sig i Egypten, följer arabvärlden efter. Vad som än kommer att

hända i Egyptens närmsta framtid – demokrati eller en militärdiktatur – det är bara en tidsfråga (kort) innan diktatorerna faller i hela arabvärlden, och massorna kommer att skapa en ny verklighet utan generalerna.

Allt som det israeliska ledarskapet har gjort under de senaste 44 årens ockupation eller de 63 åren sedan statsbildningen så börjar det bli förlegat. Vi står inför en ny verklighet. Vi kan strunta i det – och insistera att vi är "en villa i djungeln", som Ehud Barak så utmärkt uttrycker det – eller hitta vår rätta plats i den nya verkligheten.

Fred med palestinierna är inte längre en fråga om lyx. Det är en absolut nödvändighet. Fred nu, fred snabbt. Fred med palestinierna och fred med de demokratiska massorna i hela arabvärlden, fred med de resonliga islamiska krafterna (som Hamas och Muslimska Brödraskapet som står rätt lång ifrån al-Qaida), fred med de ledare som håller på att träda fram i Egypten och överallt.

Uri Avneri

Översättning: Anja Emsheimer

Egypt's revolution and Israel: "Bad for the Jews"

"Not one Israeli general or politician has or is going to spend one day in gaol for ordering the troops to shoot at unarmed demonstrators, innocent civilians, women, old men and children."

<http://www.countercurrents.org/pappe140211.htm>

14 February 2011 - The Electronic Intifada

The view from Israel is that if they indeed succeed, the Tunisian and Egyptian revolutions are bad, very

bad. Educated Arabs – not all of them dressed as "Islamists," quite a few of them speaking perfect English whose wish for

democracy is articulated without resorting to "anti-Western" rhetoric – are bad for Israel.

Arab armies that do not shoot at these demonstrators are as bad as are many other images that moved and enthused so many people around the world, even in the West. This world reaction is also bad, very bad. It makes the Israeli occupation in the West Bank and Gaza Strip and its apartheid policies inside the state look like the acts of a typical "Arab" regime.

For a while you could not tell what official Israel thought. In his first ever commonsensical message to his colleagues, Prime Minister Benjamin Netanyahu asked his ministers, generals and politicians not to comment in public on the events in Egypt. For a brief moment one thought that Israel turned from the neighbourhood's thug to what it always was: a visitor or permanent resident. It seems Netanyahu was particularly embarrassed by the unfortunate remarks on the situation uttered publicly by General Aviv Kochavi, the head of Israeli Military Intelligence. This top Israeli expert on Arab affairs stated confidently two weeks ago in the Knesset that the Mubarak regime is as solid and resilient as ever. But Netanyahu could not keep his mouth shut for that long. And when the boss talked all the others followed. And when they all responded, their commentary made Fox News' commentators look like a bunch of peaceniks and free-loving hippies from the 1960s.

The gist of the Israeli narrative is simple: this is an Iranian-like revolution helped

by Al Jazeera and stupidly allowed by US President Barack Obama, who is a new Jimmy Carter, and a stupefied world. Spearheading the Israeli interpretation are the former Israeli ambassadors to Egypt. All their frustration from being locked in an apartment in a Cairean high-rise is now erupting like an unstoppable volcano. Their tirade can be summarised in the words of one of them, Zvi Mazaël, who told Israeli television's Channel One on 28 January, "this is bad for the Jews; very bad." In Israel of course when you say "bad for the Jews," you mean the Israelis – but you also mean that whatever is bad for Israel is bad for the Jews all around the world (despite the evidence to the contrary since the foundation of the state).

But what is really bad for Israel is the comparison. Regardless of how all this would end, it exposes the fallacies and pretence of Israel like never before. Egypt is experiencing a peaceful Intifada with the deadly violence coming from the side of the regime. The army did not shoot at the demonstrators; and even before the departure of Mubarak, already seven days into the protests, the minister of interior who directed his thugs to violently crush the demonstrations had been sacked and will probably be brought to justice. Yes, this was done in order to win time and try to persuade the demonstrators to go home. But even this scene, by now forgotten, can never happen in Israel. Israel is a place where all the generals who ordered the shootings of Palestinian and Jewish anti-occupation demonstrators now compete for the highest post of Chief of the General Staff.

One of them is Yair Naveh, who gave orders in 2008 to kill Palestinian suspects

even if they could be peacefully arrested. He is not going to gaol; but the young woman, Anat Kamm, who exposed these orders is now facing nine years in gaol for leaking them to Israeli daily *Haaretz*. Not one Israeli general or politician has or is going to spend one day in gaol for ordering the troops to shoot at unarmed demonstrators, innocent civilians, women, old men and children. The light radiating from Egypt and Tunisia is so strong that it also illuminates the darker spaces of the "only democracy in the Middle East."

Non-violent, democratic (be they religious or not) Arabs are bad for Israel. But maybe these Arabs were there all along, not only in Egypt, but also in Palestine. The insistence of Israeli commentators that the most important issue at stake – the Israeli peace treaty with Egypt – is a diversion, and has very little relevance to the powerful impulse that is shaking the Arab world as a whole. The peace treaties with Israel are the symptoms of moral corruption not the disease itself – this is why Syrian President Bashar Asad, undoubtedly an anti-Israeli leader, is not immune from this wave of change. No, what is at stake here is the pretence that Israel is a stable, civilised, western island in a rough sea of Islamic barbarism and Arab fanaticism. The "danger" for Israel is that the cartography would be the same but the geography would change. It would still be an island but of barbarism and fanaticism in a sea of newly formed egalitarian and democratic states.

In the eyes of large sections of Western civil society the democratic image of

Israel has long ago vanished; but it may now be dimmed and tarnished in the eyes of others who are in power and politics. How important is the old, positive image of Israel for maintaining its special relationship with the United States? Only time will tell. But one way or another the cry rising from Cairo's Tahrir Square is a warning that fake mythologies of the "only democracy in the Middle East," hardcore Christian fundamentalism (far more sinister and corrupt than that of the Muslim Brotherhood), cynical military-industrial corporate profiteering, neo-conservatism and brutal lobbying will not guarantee the sustainability of the special relationship between Israel and the United States forever.

And even if the special relationship perseveres for a while, it is now based on even shakier foundations. The diametrically-opposed case studies of the so far resilient anti-American regional powers of Iran and Syria, and to some extent Turkey, on the one hand, and the fallen ultimate pro-American tyrants, on the other are indicative: even if it is sustained, American support may not be enough in future to maintain an ethnic and racist "Jewish state" in the heart of a changing Arab world. This could be good news for the Jews, even for the Jews in Israel in the long run. To be surrounded by peoples who cherish freedom, social justice and spirituality and navigating sometimes safely and sometimes roughly between tradition and modernity, nationalism and humanity, aggressive capitalist globalisation and daily survival, is not going to be easy. Yet it has a horizon, and it carries hope of triggering similar changes in Palestine. It can bring a

closure to more than a century of Zionist colonisation and dispossession, to be replaced by more equitable reconciliation between the Palestinian victims of these criminal policies wherever they are and the Jewish community. This reconciliation would be built on the basis of the Palestinian right of return and on all the other rights the people of Egypt so bravely fought for in the last twenty days.

But trust the Israelis not to miss an opportunity to miss peace. They would cry wolf. They would demand, and receive, more funds from the American taxpayer due to the new "developments." They would interfere clandestinely and destructively to undermine any transition to democracy (remember what force and viciousness characterised their reaction to democratisation in Palestinian society?), and they would elevate the

Islamophobic campaign to new and unprecedented heights. But who knows, maybe the American taxpayer would not budge this time. And maybe the European politicians would follow the general sentiment of their public and allow not only Egypt to be dramatically transformed, but also welcome a similar change in Israel and Palestine. In such a scenario the Jews of Israel have a chance to become part of the real Middle East and not an alien and aggressive member of a Middle East which was the figment of the hallucinatory Zionist imagination.

Ilan Pappé
Professor of History and Director of
the European Centre for Palestine
Studies at the University of Exeter. His
most recent book is Out of the Frame:
The Struggle for Academic Freedom in
Israel (Pluto Press, 2010).

UTTALANDE

EJJP/JIPF uttrycker sitt stöd och sin solidaritet med Egyptens modiga folk, som kämpar för frihet, demokrati och mänskliga rättigheter, som det har rätt till som alla folk. Vi inspireras av modet hos dessa människor, som ute på gatorna kämpar mot Mubaraks despotiska och blodtörstiga regim.

Som svenska judar med ett engagemang i kampen för en rättvis fred mellan Israel och Palestina ser vi framstegen mot demokrati och mänskliga rättigheter i Egypten och hela Mellanöstern som ett avgörande bidrag till att få ett slut på Israels ockupation av de palestinska områdena och för en varaktig fred i hela regionen.

JIPF kräver därför att den svenska regeringen uttalar sitt tveklösa stöd för det egyptiska folkets kamp mot tyranni samt att sätta stopp för allt politiskt, militärt och ekonomiskt stöd till Mubaraks regim tills att den avgår.

På uppdrag av JIPF styrelsen, Stockholm 2011-02-06
Jakub Srebro
Vice ordförande

När Israels tyranniska skyddsnät rivs sönder

Vi har ännu inte nått det stadiet där det israeliska förtryckarmaskineriet bryts upp i sina beståndsdelar – när folket, som istället för att lyda, börjar tänka.

Det finns ett mirakulöst ögonblick i folkliga uppror, när rädslan för förtryckarmaskineriet inte längre avskräcker människomassorna och detta maskineri börjar upplösas i sina beståndsdelar – som också består av människor. De slutar att lyda och börja tänka.

Var är det ögonblicket för oss? En grupp palestinska affärsmän hade börjat diskutera möjligheten att ansluta sig till folkets kamp mot taggtrådsbarriären i byarna nära Ramallah. Det var före upproren i Tunisien och Egypten. Deras slutsats, berättade en deltagare för mig, var att de inte kan tillåta sig att delta i sådana aktiviteter eftersom "Beit El" (smeknamnet för den civila administrationen, som är belägen nära bosättningen med samma namn) redan nästa dag kommer att återkalla alla de särskilda pass som tillåter deras företag att finnas till. Andras erfarenheter under liknande omständigheter (till exempel

högre Fatah-tjänstemän som behagade delta i en demonstration eller två och fick sina VIP-pass återkallade), är tillräckliga för att skapa rädsla.

Ett förtryckarmaskineri beror inte bara på vapen och tortyr i en källare. Som tidigare Sovjetregimer har visat, är byråkratin avgörande för systemet. Samma sak gäller hos oss: skyddat från öppen insyn, som förväntas i ett sant demokratiskt samhälle, har Israel skapat en komplex och osynlig byråkrati som fullständigt kontrollerar den fria rörligheten för palestinier, och därmed även inskränker friheten till sysselsättning, försörjning och studier, friheten att bli kär, att bilda familj och att organisera sig och andra grundläggande friheter.

Alla regimer som inte respekterar dessa friheter kategoriseras automatiskt som "tyranniska". Vi har sluppit denna kategorisering eftersom det i vårt fall handlar om kollektiv tyranni, som israeliska judar (de som tjänar på systemet) utövar över palestinierna. Företrädarna för denna kollektiva tyranni, som systematiskt kränker den andres okränkbara äganderätt och diskriminerar

**Du är hög tid att betala medlemsavgiften för
2011**

Det kostar bara 200 kr/år (inkl. bladet).

Endast JIPF - bladet kostar 100 kr/år.

Betalas på postgiro 475 29 17-7

den andre, är beundrade arméofficerare, vältaliga tjänstemän i Försvarsdepartementet, arkitekter, entreprenörer m fl. Men frihet bryr sig inte om kategorier, ett helt folk förnekas den fortfarande.

Det israeliska förtryckarmaskineriet har lärt sig att konstruera ett skyddsnät i form av den Palestinska myndigheten. Den gör allt den kan för att inte störa tingens ordning så att inget kan sätta eld på den idylliska fasaden av ekonomiskt välstånd och byggandet av nationella institutioner.

Demonstrationen som via Facebook hade organiserats framför Egyptens representationskontor i Ramallah skingrades på söndagen av PA:s säkerhetsstyrkor. Den unge man, som hade tagit detta initiativ, häktades och kvarhölls för långa förhör. Hamas-regimen är också rädd för att en gnista ska tändas. Omkring 25 människor som även de organiserats via Facebook kom på måndagen till den okände soldatens torg i Gaza för att uttrycka sitt stöd för det egyptiska folket. Även de möttes av "entusiastiska" säkerhetsmän. Sex kvinnor greps.

Förr eller senare kommer det skyddsnät, som det israeliska tyranniet har varit så bra på att skapa, att brista. Kommer folket att översvämma gatorna då, kommer de att bryta igenom hinder och vägspärrar, marschera till Sheikh Jarrah, Silwan och Psagot, som mina kollegor Akiva Eldar och Aluf Benn har förutspått? Låt oss inte lura oss själva. Här blir det ingen förvirring. De israeliska soldaterna kommer att få exakta instruktioner, tydliga och omedelbara. IDF, som har utmärkt sig i Operationen "Gjutet Bly" kommer inte att ge upp sitt arv. Även om det blir en marsch på 200 000 obehäpnade civila - orden kommer att vara att skjuta. Det kommer inte att bli tio döda, eftersom "Gjutet Bly"-armén kommer att vilja överträffa sig själv. Vi har ännu inte nått det stadium där det israeliska förtryckarmaskineriet bryts upp i sina beståndsdelar - nämligen folket - som istället för att lyda, börjar tänka.

Amira Hass

Publicerad 2011 02 02 i Haaretz

Översättning Anja Emsheimer

En pyrrhusseger i FN: s säkerhetsråd

Israel håller på att bli en belastning för USA, vilket försätter USA i samma internationella isolering som Israel. Den så kallade "Israel Lobby" som förhindrar att israeliska förbrytelser någonsin korrigeras, är en allvarlig fara för Israels framtid. Omröstningen i FN visar att hela världen är enig beträffande bosättningarnas illegala status. Dessutom

är de ett stort hinder för fredsanssträngningarna. Det är uppenbart för hela världen att det är meningslöst att förhandla medan staten Israel dagligen kapar åt sig bitar av det området som är föremål för förhandlingar.

President Obama och utrikesminister Clinton, är också väl medvetna om detta.

De presenterade endast undanflykter för sitt veto mot en mycket välmotiverad resolution, som alla andra länder stödde.

....

USA:s Veto bör inte vilseleda Netanyahus regering. Det är uppenbart för alla som vill se att Israel blir mer och mer en belastning för USA. - President Obama borde vara väl medveten om att vetot kommer att leda till ett intensifierat byggandet av bosättningar. Därmed krossas alla återstående chanser för återupptagandet av förhandlingarna mellan Israel och palestinierna. Detta försvagar USA:s ställning i en arabvärld som genomgår en revolutionär omvälvning.

Det bör sägas klart och tydligt: organisationen "AIPAC" är inte en "Israel lobby", utan en anti-israelisk lobby, en organisation som samlat stor makt som den använder för att förhindra att Israels hänsynslösa politik någonsin korrigeras. Genom att på så sätt fjättra Israel i ett självdestruktivt beteende hindras Israel från att uppnå fred med sina grannar.Det är en plikt för alla som anser sig vara sanna vänner av Israel, både judar och icke-judar, att konfrontera AIPAC för att bryta dess makt över USA:s kongress. Detta är Israels enda framtidshopp.

Gush Shalom <http://zope.gush-shalom.org/home/en/events/1298111589>

fritt efter Adam Keller, Gush Shaloms talesman

Översättning Ilan Cohen

En framväxande fascism i Israel

En regering skall skydda sitt folk, inte tvärtom. I en demokrati måste lagstiftningen åläggas restriktioner, eftersom syftet med ett liberalt demokratiskt system är att värna mänskliga och medborgerliga rättigheter och garantera jämställdhet. När lagstiftaren ignorerar dessa grundläggande skyldigheter, undermineras själva grunden för demokratins existens.

Den skrämselfkampanj som bedrivits av organisationer på högerkanten mot vänstern - från att godtyckligt arrestera aktivister och kasta dem i fängelse, som i fallet med Jonathan Pollak, till upprättandet av parlamentariska utredningskommissioner - har ett tydligt syfte:

att jämställa oppositionen mot regeringen och dess politik med förnekandet av staten Israels legitimitet. Högern försöker med all makt att i det allmänna medvetandet inpränta idén om att regeringen är staten och att regeringens intressen är identiska med sionismens mål.

Det är en nationell skyldighet att fördöma denna grova lögn, både i Israel och utomlands. Det är en nationell skyldighet att redogöra för och upplysa om att inte varje Knesset-beslut är legitimt. I en demokrati måste lagstiftningen åläggas restriktioner, eftersom syftet med en liberal demokratisk ordning är att skydda mänskliga och medborgerliga rättigheter och garantera jämställdhet. När

lagstiftaren ignorerar dessa grundläggande skyldigheter, undergrävs själva grunden för demokratins existens. Sedan 1600-talet har det liberala tänkesättet erkänt rätten att motsätta sig en regering som kränker grundläggande rättigheter, och detta är en fundamental princip för alla fria regimer. Likaså är det en skyldighet att stå emot en lagstiftning som skulle hindra icke-judiska israeliska medborgare att leva i judiska samhällen. När allt kommer omkring – om en regim med etnisk och religiös åtskillnad skulle etableras inom Gröna Linjen, skulle det bara vara en naturlig fortsättning på apartheidregimen som pågått i över 40 år i de ockuperade områdena. När detta väl händer, blir det ett hån att fortsätta att tala om israelisk demokrati i presens.

Därför kommer de som samarbetar med denna smygande Lieberman-ism, aktivt eller passivt, att få bära ansvaret för den verkliga delegitimeringen av Israel över hela världen. Och vi bör inte bli förvånade, eller klaga över antisemitism, när Europaparlamentet föreslår drastiska förändringar i EU: s förbindelser med Israel. I dessa svåra tider är det bara människorättsorganisationerna som bevarar Israels heder.

En omedelbar slutsats blir att när parlamentet tillsätter en undersökningskommission, vars enda syfte är att skrämma vänstern, är det bäst att ignorera dess existens och att vägra inställa sig inför den. Denna kommission har varken moralisk eller juridisk auktoritet att tvinga någon medborgare att delta.

Om kommittén vill upprätthålla ett sken av objektivitet, måste den tillåta under-

sökningar av alla utländska källor som finansierar alla israeliska politiska organ, inklusive de källor som finansierar Likuds och Yisrael Beiteinus valkampanjer. En undersökning av organisationer enbart på vänsterkanten förtjänar inte någon form av uppmärksamhet, på grund av dess både diskriminerande och våldsamma natur och den billiga demagogen som kommer i dess följe.

Slutligen: eftersom det på senare tid har varit mycket tal om analogierna till McCarthyism, är det värt att betona att situationen här är värre än den i USA på 1950-talet. Å ena sidan saknar Israels Högsta domstol en förankrad konstitutionell status, och föraktet för den bara ökar, medan det i USA var Högsta domstolen som så småningom satte stopp för detta fenomen. Å den andra, och till skillnad från McCarthy, är Avigdor Lieberman en av regeringens stöttepelare.

Precis som det i Europa i det förgångna var sant, kommer Lieberman-ismen sannolikt att gradvis förstöra de sista resterna av den liberala högern. Och det israeliska samhället kommer att få betala ett högt pris för en politisk elit som har gått vilse.

*Zeev Sternhell
Israelisk historiker och en av världens
ledande experter på fascismen.
Sternhell ledde den Statsvetenskapliga
institutionen vid Hebreiska
universitetet i Jerusalem och skriver
för tidningen Haaretz.
Haaretz 11 01 14
Översättning: Anja Emsheimer*

Sökes till Skolprojektet:

Skolprojektet Låt oss tala om fred har nu funnit sedan 2004 och har genomfört många mycket lyckade besök ute i framför allt gymnasieskolor i Stockholm.

Men just nu har vi "personalbrist"! För flera år sen hade vi alltför få judiska ungdomar. Nu är det tvärtom: vi saknar palestinska ungdomar.

Detta gäller i huvudsak Stockholm.

Känner du någon palestinsk ungdom, eller känner du någon som känner någon....?

Självklart är vi även intresserade av fler judiska ungdomar.

Hänvisa henne/honom till

Anja Emsheimer

anjems@gmail.com

Vi hoppas på din hjälp!

Ett brev till Skolprojektet:

Hej Anja och Oraib,

Tack för att ni driver detta skolprojekt och tack för att jag har fått ha besök av Jonatan, Rula och Samaa vid tre tillfällen denna vecka. Besöken är mycket uppskattade både av eleverna och av mig. Jag tror att ni gör något som verkligen har effekt. Vi som lyssnar till dessa engagerade, kunniga och inspirerande personer blir berörda och får en ny förståelse för något som tidigare verkat obegripligt. Jag vill berömma detta arbete mer än jag har ord till. Jag tror att detta är en väg till fred. Jag hoppas att ni fortsätter och når ut till många många fler.

Vänliga hälsningar

Nina Wedborn, lärare i religion, Viktor Rydberg Gymnasium

Det jag inte kommer att säga till Kirshenbaum-kommittén

*<http://www.facebook.com/pages/Breaking-the-Silence/16305672049912>,
onsdagen den 5 januari 2011-01-16*

Israels parlament har idag (5.1.11) beslutat att bilda Kirshenbaum-kommittén i syfte att grundligt undersöka israeliska människorättsorganisationers finanser och legitimitet.

Jag vet vad jag inte kommer att berätta för kommittén. Jag kommer inte att berätta för dem att jag emigrerade till Israel tillsammans med min familj, när jag var barn.

Jag kommer inte att berätta för dem att jag har tjänstgjort som officer i Golanbrigaden. Ej heller kommer jag att berätta för dem att jag gjorde 35 dagars reservisttjänst då man hastigt inkallades till det andra Libanonkriget. Jag kommer inte att berätta för dem om dessa saker för jag är inte skyldig dem någonting. De behöver inte älska oss eller säga till oss att vi är patrioter. De skadar detta land mycket mer än vad vi gör. P g a dem lever miljontals palestinier under militär ockupation. P g a dem är hänsynen mot utländska arbetare skandalös. P g a dem lever israeliska palestinier inte i full jämlikhet i sitt eget land.

Och p g a dem förvärras vår ställning i världen för varje dag som går. En israel som idag reser utomlands skäms inte p g a mig, han skäms p g a Lieberman. Hans skäms för ockupationen.

Och p g a dem lämnar mina vänner landet – för att studera utomlands, arbeta utomlands – de vill hitta en plats som är normal, en plats där de inte behöver skämmas för sin existens. En plats där de kan leva.

Och hur som helst – sen när måste jag få regeringens tillstånd att uttala mig? Vilka är de som bestämmer huruvida min röst är legitim eller inte? Uppenbarligen gillar de inte det jag säger – jag talar emot dem. Och de borde lyssna på mig. Eller vända mig ryggen. Men de har inte rätten att tala om för mig när jag får eller inte får tala. Och jag tänker inte förklara det för dem.

Kanske kommer jag ändå att berätta något för dem – kanske kommer jag att berätta för dem om soldaterna som arresterar oskyldiga palestinier för att öva på riktiga arresteringar. På order. Kanske berättar jag för dem vad en plombering av hus är, eller en avspärrning, eller ett utgångsförbud, och hur dessa ord har förstört livet för miljoner – inte för säkerhetens sak utan för att kontrollera andra. Kanske berättar jag för dem att jag idag, just idag, träffade en ung man som hade skrivits ut från armén förra veckan och bara tänker på Hebron och vad han gjorde där och vill skrika ut mot samhället om de gärningar som begåtts i dess namn, men han är rädd....

Jag tänker inte be om ursäkt eller vädja till denna kommitté. Den skadar mig, min familj och min omgivning mer än någon

annan. Men jag tänker bekämpa denna kommitté och varje person eller myndighet som försöker att tysta ner mig. Och jag kommer att göra det genom att

bryta tystnaden och stå emot ockupationen.

Mikhael Manekin
Översättning Anja Emsheimer

Goldstones moraliska testamente för Israel

Detta är en essä som vi (JIPF redaktionen) har kortat ner och som är baserad på inledningen till boken "The Goldstone Report: The Legacy of the Landmark Investigation of the Gaza Conflict" (Nation Books).

Goldstonerapporten är ett seriöst, ärligt och ytterst alarmerande dokument. Det är just därför den israeliska strategin sedan offentliggörandet har varit att prata om det mesta utom innehållet i rapporten. Sätten att avleda uppmärksamheten har varierat från att om och om anklaga FN för partiskhet, via smutskastningskampanjer mot domaren Goldstones personliga historia till påståendet att rapporten är en integrerad del av en stor konspiration i syfte att förneka Israels rätt att existera. Dore Gold, fd israelisk ambassadör och hög politisk rådgivare, sade att rapporten var "den allvarligaste och illvilligaste anklagelsen mot staten Israel, som bär FN:s sigill" sedan FN 1975 jämställde sionism med rasism och "ett angrepp på det israeliska samhället som helhet", medan premiärminister Benjamin Netanyahu förklarade att "det finns tre primära hot som vi står inför idag: kärnvapenhotet, robothotet och vad jag kallar Goldstone-hotet". Uttrycket "blodsskymf" framfördes urskillnings-

löst, när man på ett skamligt sätt jämställde Goldstone-rapporten med de medeltida antisemitiska processerna, då judar anklagades för att dricka blod från kristna barn.

Mot bakgrund av denna typ av provokation uppifrån är det inte konstigt att den 72-årige domaren nästan hindrades från att närvara vid sitt barnbarns Bar Mitzvah i en förort till Johannesburg, där synagogan oroade sig över möjliga våldsutbrott. "Jag hade inte kunnat tro att politisk vrede mot honom – som människor hade all rätt i världen att ge uttryck för - kunde utvecklas till ett okontrollerat och orimligt raseri som syftade till att kränka andan i en av de mest heliga sidorna av formell judisk tradition", konstaterade den kände sydafrikanske domaren Albie Sachs.

Israel har ingen brist på kritiker, många av dem judar. Så vad var det med Goldstone som tände denna storbrand? Det troliga svaret ligger i den speciella retorik, som Israels ledare så framgångsrikt använder för att försvara sina handlingar. I årtionden har israeliska tjänstemän tillbakavisat all kritik mot kränkningar av mänskliga rättigheter genom att hävda att Israel orättvist "utpekas" av dem som påstår sig bry sig

om internationell rätt men som tittar åt ett annat håll när lika allvarliga brott begås av andra stater. Problemet med Goldstone var att hans rykte som domare på världsarenan gjorde det omöjligt för Israel att trovärdigt framföra detta påstående.

Goldstone började sin juridiska karriär som en av en handfull liberala domare som under apartheidtiden tjänstgjorde i den sydafrikanska domarkåren. Fastän det krävdes av dem att verkställa landets brutala diskrimineringslagar, kunde dessa domare nagga på systemet inifrån och bidra till att lossa apartheidtidens grepp under dess sista år. En principiell dom t ex , som Goldstone fällde 1982, stoppade domare från att avhysa svarta och ”färgade” från sina hem för att ge plats åt enbart vita bostadsområden, utan att ta hänsyn till om lämpliga alternativa boenden kunde hittas. Detta krav gjorde det nästan omöjligt att verkställa det mycket hatade ”Group Areas Act”. Medan apartheidsystemet försvagades började Goldstone spela en alltmer aktiv roll och avslöjade ett system av utomrättsliga dödsskvadroner inom Sydafrikas polis, och militära brott, som till slut hamnade inför landets Sannings- och Försoningskommission.

Goldstones bidrag till skapandet av Sydafrikas första multietniska demokrati ledde honom så småningom in på den internationella arenan, där han som chefsåklagare vid FN’s internationella tribunaler för ex-Jugoslavien och Rwanda sökte rättvisa mot krigsförbrytelser, etnisk rensning och folkmord. Det var här som Goldstone började ägna sitt liv åt post-Förintelse-löftet om ”aldrig igen” - aldrig mera mot någon. ”Om

framtida förövare av folkmord, brott mot mänskligheten och allvarliga krigsförbrytelser ställs inför rätta och straffas på lämpligt sätt”, skrev han i en essä 2001, ”då kommer de miljontals oskyldiga offer, som dog under Förintelsen, inte att ha dött förgäves. Deras minne kommer att förbli vid liv och de kommer att bli ihågkomna när framtida krigsförbrytare ställs inför rätta. Och inte minst kan man hoppas på att en effektiv rättslig prövning även kommer att kunna avskräcka från framtida krigsförbrytelser och på så sätt skydda otaliga möjliga offer.” Domaren var alltid tydlig med att denna strävan efter rättvisa låg djupt rotad i hans judiskhet. ”På grund av vår historia har jag svårt att förstå hur någon jude instinktivt inte skulle vara emot alla former av diskriminering,” sade han till Jerusalem Report 2000.

Det är denna teori om rättvisa, ett direkt svar på den nazistiska förintelsen, som domare Goldstone förde in i sitt arbete i Gaza 2009, och han insisterade på att hans undersökningsgrupp skulle undersöka brotten som begåtts av både israeler och palestinier. För Israels ledare var det skrämmande när Goldstone tog sig an Gaza-uppdraget just därför att det absolut inte fanns något sätt att påstå att domaren var ute efter att ”peka ut Israel” för att särskilt fördöma just dem. Tydligt och odiskutabelt tillämpade Goldstone samma principer på Israel som han systematiskt i årtionden hade tillämpat på andra länder. Det enda som återstod att göra för Israel och deras allierade var att förhindra att rapportens rekommendationer skulle komma till någon maktfull rättslig instans. I USA var jobbet enkelt: pro-israeliska lobbyister kunde lätt övertyga repre-

sentanhuset att förklara rapporten ”ohjälpligt partisk och ej värd vidare överväganden om dess legitimitet”, med en anti-Goldstone-resolution som togs med 344 röster mot 36. I de ockuperade områdena krävdes en mycket ful taktik för att begrava Goldstone. Enligt en rapport i Haaretz den 17 januari 2010 blev den palestinska myndighetens president Mahmoud Abbas informerad att ”om han inte begärde en senareläggning av omröstningen [vid rådet för mänskliga rättigheter] om den kritiska rapporten om förra årets militära operation så skulle Israel omvandla Västbanken till ett andra Gaza”.

Men medan västerländska regeringar fortsätter att stödja Israels ansvarsfrihet och insisterar på att ekonomiska sanktioner inte är aktuella, och även välkomnar Israel in i OECD, så träder i stället det civila samhället runt om i världen fram för att fylla luckan. Resultaten av Goldstone-rapporten har blivit ett kraftfullt verktyg i händerna på den växande BDS-rörelsen som försöker pressa Israel till att följa internationell rätt genom att använda samma icke-våldstaktik som bidragit till att få stopp på apartheid i Sydafrika. En ny bok, ”The Goldstone Report: The Legacy of the Landmark Investigation of the Gaza Conflict”, kommer att ge många fler människor möjlighet att läsa rapportens text, dessutom med en sammanhangsanalys. Och det kommer att ge dem möjligheten att göra egna bedömningar av huruvida Israel har blivit orättvist ”utpekad” - eller, tvärtom, om Israel slutligen ställs till ansvar.

En av de mest anmärkningsvärda reaktionerna på rapporten kom i januari

2010, då en koalition av elva ledande palestinska människorättsorganisationer uppmanade Hamas och den palestinska myndigheten att undersöka Goldstone-anklagelserna – att de var delaktiga i krigsförbrytelser. Detta trots att den israeliska regeringen hade vägrat att inleda en oberoende undersökning av långt fler anklagelser som riktats mot den i rapporten. Det var ett mycket modigt ställningstagande, som pekar på vad som kan visa sig vara Goldstone-rapportens mest bestående testamente. Även om de flesta av oss insisterar på att tro på universella mänskliga rättigheter och motsätter sig alla krigsbrott så har dessa principer alltför länge tillämpats på ett sätt som är långt ifrån universellt. Alltför ofta ber vi om ursäkt för brotten som begåtts av ”vår” sida, och alltför ofta uttrycker vi vår medkänsla på ett selektivt sätt. För att nämna ett aktuellt exempel: Rådet för mänskliga rättigheter har ofta försummat att leva upp till sin skyldighet att utreda alla större brott mot desamma, oberoende av var de har begåtts. Medan rådet alltså djärvt initierade Goldstone-missionen för att utreda brott i Gaza, förblev det skandalöst tyst om massakrer och massarresteringar av tamiler i Sri Lanka, som lär ha ägt rum bara två månader efter Gaza-attacken.

Denna typ av selektivitet är en gåva till hänsynslöst laglösa regeringar som Israel, eftersom det tillåter stater att gömma sig bakom kritikernas påstådda hyckleri (”De borde ringa oss den dagen, när rådet för mänskliga rättigheter beslutar om en undersökning av de mänskliga rättigheterna på någon annan plats i världen ” sade den israeliska UD-alesmannen, Yigal Palmor, för att bortförklara sin

regerings vägran att samarbeta med Goldstone.) Men en ny norm har förts in. Goldstone-rapporten, med sin kompromisslösa moraliska fasthet, har återupplivat de gammalmodiga principerna om universella mänskliga rättigheter och internationell rätt, som inskrivna i ett system som, hur otillräckligt det än är, förblir vårt bästa skydd mot barbariet. När vi samlas kring Goldstone och insisterar på att denna rapport skall läsas och följas i praktiken så försvarar vi just detta system. När Israel och deras anhängare svarar på Goldstone genom att förklara krig mot internationell rätt, och betecknar eventuella rättsliga åtgärder mot israeliska politiker och militärer som ”lagkrig”, då gör de inget mindre än att ansvarslöst utsätta systemet för mänskliga rättigheter, som smitts fram i Förintelsens lågor, för största fara.

En av de personer jag träffade i Gaza, var Ibrahim Moammar, ordförande i National Society for Democracy and Law. Han kunde knappt tro att det var sant att de brott han hade bevittnat inte hade utlöst en internationell rättslig reaktion. ”Israel måste ställas inför krigsförbrytardomstolar”, sade han. Han har förstås rätt. I en rättvis värld skulle vittnesmålen som samlats in av Richard Goldstone och som nu publiceras i bokform inte bara öka vårt medvetande, utan de skulle läggas fram som bevismaterial. Men i nuläge och i avsaknad av officiell rättvisa måste vi nöja oss med vad de överlevande efter

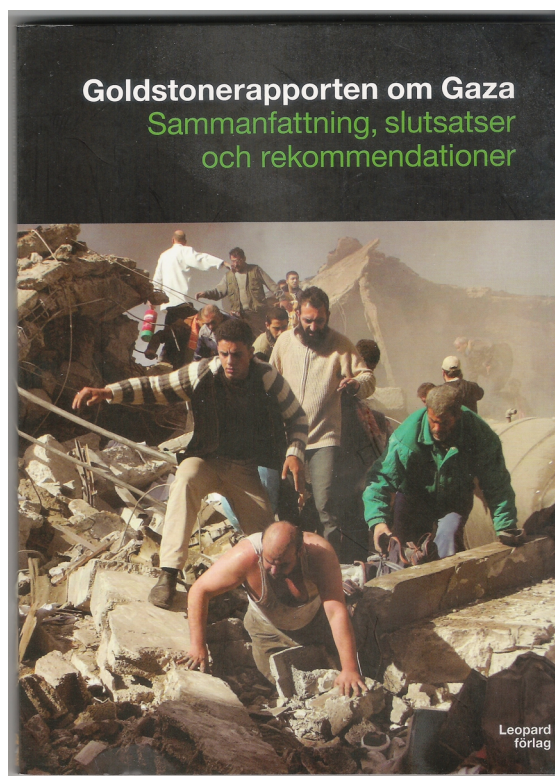
Argentinas senaste diktatur har kallat ”folkelig rättvisa”, den typen av rättvisa som växer fram på gatorna genom att utbilda vänner, grannar och familj, tills genomslags-kraften i detta sanningsberättande till slut tvingar domstolarna att öppna sina dörrar.

Det börjar med att läsa rapporten.

av Naomi Klein

Översättning: Ilan Cohen

I Sverige har Goldstone-rapportens sammanfattning, slutsatser och rekommendationer utgivits av Leopardförlaget i samarbete med Diakonia:

The 2010 Olof Palme Prize Ceremony den 28 januari 2011

Palmepriset delades denna gång ut till Dr Eyad El-Sarraj, känd psykiater i Gaza, som bl a arbetar med traumatiserade barn i Gaza, och är grundare och ordförande i Gaza Community Mental Health Programme.

Han fick priset för sin ”uppoftande och oförtröttliga kamp för förnuft, försoning och fred i en region som präglas av våld, ockupation, förtryck och mänsklig misär”.

Han kunde dessvärre inte själv ta emot priset på grund av sjukdom, men hans son Wasseem representerade honom. Och vi som var med fick se en film med honom och om hans djupa engagemang och arbete.

JIPF-styrelsen och Skolprojektet hade fått en inbjudan, men vi som hade anmält oss var räknade på mindre än halva handens fingrar (ena handen, alltså). Det var mycket synd för det var en otroligt bra och fin tillställning:

Pierre Schori höll i det hela och inledde med ett mycket starkt tal; sonen Wasseem tog emot priset ur Lisbeth Palmes hand;

David Henley, även medlem i JIPF sedan starten, talade också om Eyad El-Sarraj's arbete samt det arbete som han och läkarkollegan Henrik Pelling deltar i för bl a PGS räkning. Dessa båda blev sen intervjuade av Victoria Strand – mycket fint!

Sång och musik fanns också med, adekvat för tillfället.

Många ”höjdare” inom S deltog: Mona Sahlin, Jan Eliasson, Vanja Lundby Wedin m fl.

Men för oss två JIPF-styrelsemedlemmar var det en höjdpunkt att i Pierre Schoris inledningsanförande få höra honom berätta om Skolprojektet, dess grundare – en lärare i JIPF och en lärare i PaF, om avvísningarna av de tre palestinska tjejerna som skulle ha deltagit i vår studieresa förra våren, och om vikten av det som Skolprojektet utför.

Efter att Pierre Schori hade avslutat ceremonin följde mingel då undertecknad passade på att tacka honom för omnämnandet av Skolprojektet! På frågan om Palmefonden kunde tänkas stödja en ny studieresa till Israel/Palestina inom ramen för Skolprojektet, räckte han spontant fram sitt visitkort och sade: ”Kontakta mig när ni har ett förslag”. Dessutom sökte Vårdförbundets vice ordförande också upp mig för att visa sin uppskattning över Skolprojektet.

Det är viktigt att delta i såna här sammanhang! Dels för att i bästa fall knyta nya kontakter, dels för att visa att även vi uppskattar ex v detta pris men också att vi finns med i denna skara!

Anja Emsheimer

'And No One Wants to Know': Israeli Soldiers on the Occupation

"... and the Palestinians are super-unfortunate. And no one helps them."

The publication in Jerusalem of *Occupation of the Territories: Israeli Soldiers' Testimonies 2000-2010* — unprecedented first-hand accounts by over one hundred Israeli soldiers of their experiences while serving in the IDF — coincides with an appalling yet unsurprising incident I learned of only a few days ago. On Tuesday, 28 December 2010, at 3am, Hajja Sara Nawaja, a Palestinian grandmother living in a tent with her family in the arid hills of South Hebron on the occupied West Bank, woke to the sound of dogs barking. She discovered that two adjacent tents, which the family used as kitchens, were on fire. The two tents were burned to the ground. A car was seen driving away from the scene in the direction of the nearby Israeli settlement of Susya.

Did the settlers who probably set the fire intend to kill Hajja Sara and her large family? It's quite possible. Settlers regularly harass the family. The previous week, Hajja Sara's brother, Hajj Khalil, was severely beaten by some fifteen settler toughs at the tiny encampment of Wadi Gheish. Will the culprits be arrested? No chance. Settlers act with virtual impunity in the wilds of South Hebron; the police and the army units in the area usually show no interest in violence directed at Palestinians. Their primary goal is to

secure the settlements and the Israelis who live in them.

In fact, such events are a natural and enduring part of Israel's military control of the West Bank, as *Occupation of the Territories* reveals in systematic and chilling detail.

Some of the testimonies date from the second Intifada (2000–2005). Among the worst is the report of the cold-blooded revenge killing of four (possibly more) innocent Palestinian policemen at a checkpoint near Ramallah in 2001:

All of a sudden our team commander comes ... and says, "listen, this is the briefing.... we are doing ... the operation is a revenge operation. We are going to eliminate six Palestinian policemen from some checkpoint in revenge for the six they took from us." ... there are like four transfer posts ... those who are responsible for them are Palestinian police, and everyone from those posts they sent us ... to just eliminate all the police that are there. Right? It was defined to us like, revenge, and when I even hesitated at the moment, like I asked ... "What did they do? Who are they?" they said to me, "... There is a suspicion that the terrorist who killed the six went

through that checkpoint.” There is a suspicion, like, but they don’t know for certain. And it could be that it’s one of those, but they said to me, ”it doesn’t matter, they took six of ours, we are going to take six back.”

Were they armed?

They didn’t fire back at us. They didn’t fire back. No, they didn’t.... We gave a fire strike from afar, we didn’t hit anything..we hit one and he ran, I took him down with another bullet. Another one ran into the thing, it was, like, burning, and we chased after another.... Now, the guy who I killed, who I took down, I shot a bullet at him, he was lying on the ground, we only saw ... like we only saw ... something was hiding him, and we were four or three people who just put ... we just kept shooting at the body.

To verify the killing?

Not to verify the killing, from the hysteria of the excitement ... and then I got to him and he was, like, hacked to pieces ... And I tried, and I turned him over, like ... it was a 55-year-old, if not 60-year-old guy, very old, and he didn’t have a weapon.

Were they in uniform?

They were in Palestinian police uniforms. They were in Palestinian police uniforms without weapons.

But apart from atrocities like that one, what most shocks the reader of these testimonies is the routine, daily terror and humiliation inflicted on an innocent civilian population. Consider, for

example, the following report, from 2005, by a soldier stationed at one of the innumerable checkpoints, in this case again in the vicinity of Ramallah:

The abuse at the checkpoint was severe ... It was December-January, it was a difficult winter, not like this winter. It’s cold in Ramallah, and it’s unnecessary to point out that it’s an exhausting checkpoint, you stand there for 12 hours on your feet, a bullet in the chamber, it’s considered a dangerous checkpoint.... You are freezing cold and you see them coming in their warm cars. We invented a hobby: the majority of the Palestinian cars were old and the trunk doesn’t open from inside the car, we would tell them to get out and open the trunk, so they would get out into the cold and the rain. It angered me seeing them in their cars until I forgot that they don’t want to see me there.

One time a guy by the name of Amjad Jamal Nazer, I remember him well, I asked him to get out and open the trunk and he asked why, he said he could open it from the inside. There was hail, and I was a bit sick, and I told him to get out and open the trunk. He refused ... he said he wasn’t getting out, I confiscated his car, I took the car keys, I told him to step to the side. He mumbled a bit, I hit him in the face with the butt of my weapon, and like that I returned to the circle of violence. My soldiers couldn’t believe it, they were so excited. I was a deputy commander at the vehicular checkpoint and this was ”a step up for

us,” this incident. The checkpoint became very violent.

The editors of *Occupation in the Territories* describe the settlers’ special status: they are ”not merely Israeli citizens entitled to protection by the Israeli Army and rule of law: in practice they are also partners in the military rule of the Palestinians.”

As a soldier says in one of the interviews, ”You don’t want to get into a confrontation with a Jewish settlement. They are the people that are closest to you, they are like your operations branch officer, that’s how it works.” Any Israeli activist can confirm this fact from his or her own experience.

Throughout the territories, young soldiers interviewed in the book often find themselves protecting rampaging settlers and covering up their violence. For example:

I was guarding, and I see in the middle of my shift, around the afternoon, an old man with a cane coming down, an Arab from Abu Sneina, the old man looked 60-plus, with a cane, he gets to the Abu Sneina intersection, to Gross Square, and all of a sudden three 16-17-year-old [settler] kids jump on him, they take him down to the floor within a second. They take a stone, open up his head. They start kicking him on the floor, opening up his head. A 60-year-old man with a stream of blood from his head.... An officer came on patrol, he didn’t know what they did, so he didn’t catch them. They just ran.

And immediately the company medic came and started bandaging the old Palestinian, and we took him out in an ambulance.... It shocked me. Afterwards I went to the officer really with my eyes tearing. A soldier for seven months in the army, I didn’t understand what was going on here. I said to him that it can’t be like this, that we can’t protect them [the settlers],

I didn’t understand how it could be. I was very shocked by that incident, it destroyed everything for me.... The soldiers don’t talk with each other about these things, there is no serious discussion in a company of combat soldiers. The male atmosphere, everything is jokes, and they treat everything with a lack of seriousness and all in all they try to get through the shit together.

Because again, I told you, on the scale of unfortunate ones, you are pretty unfortunate as a soldier in Hebron. You are a sacrifice yourself.

I understood that basically everything that goes on there, [Palestinian] kids, 14 years old, 8 years old, who die for no reason, innocent, where settlers go into their homes and shoot at them, and settlers go crazy in the streets and break store windows and beat up soldiers and throw eggs at soldiers and lynch the elderly, all of these things don’t even make it to the media. There is a small and isolated world in Hebron, the Avraham Avinu [settler] neighbourhood sits alone in Hebron, more soldiers protect it than people live there. The people who live in that

neighbourhood do whatever they want, the soldiers are forced to protect them ...

And it exists here in the State of Israel, and no one knows about it, and no one wants to know, and no one reports about it. People prefer not to know and not to understand that something terrible is happening not far from us, and really no one cares. And the soldiers there are unfortunate and the Palestinians are super-unfortunate. And no one helps them.

So it goes, for 431 painful pages. Most painful of all is the inescapable realisation that the events reported by the soldiers — in straightforward, unpretentious, searing language — are in no sense

unusual. They describe the rule and the norm, the very stuff of the occupation, now forty-three-and-a-half years old and going strong.

As the Israeli philosopher Yeshayahu Leibowitz predicted forty-three years ago, the occupation has brutalised Israeli society as a whole and eroded the moral foundation of our very existence. If there is still hope for Israel, it lies with those remnants of the peace camp that remain active and, in particular, with groups such as Breaking the Silence, who offer a taste of the bitter, but perhaps ultimately healing, truth.

David Shulman

<http://www.nybooks.com/blogs/nyrblog/2011/jan/09/no-one-wants-to-know-israeli-soldiers-occupation/>

Breaking the Silence.

Ta ett ordentligt kliv från svensk vardag till ett av världens mest konfliktfyllda områden. **4-20 mars 2011** landar fotoutställningen Breaking the Silence i Stockholm och Armémuseum.

Utöver utställningen kommer två israeliska soldater finnas på plats i museet för att svara på frågor och diskutera hur de påverkats av en vardag fylld av våld, förnedring och moraliska ställningstaganden.

Visning i utställningen varje hel timme.

Breaking the Silence är en människorättsorganisation bestående av före detta israeliska soldater som tjänstgjort på Västbanken och i Gaza. De vill berätta om och offentliggöra Israels ockupation i palestinska områden.

Utställningen presenteras av Armémuseum i samarbete med Kristna Fredsrörelsen, Diakonia och Svenska Kyrkan, med stöd av Folke Bernadotteakademin och Sida. För mer information kontakta projektledare Andreas Ohlsson på 08-51 95 63 26

ONSDAG 9/3 17.30-20

Seminarium: Gazakriget ur soldatens perspektiv

Seminarium om Gazakriget ur
soldatens perspektiv med anledningen
av utställningen Breaking the Silence.
Seminariet hålls på engelska.

TORSDAG 17/3 17.30-20

Seminarium: Att vara soldat bland civila

Seminarium om att vara soldat bland
civila med anledningen av utställningen
Breaking the Silence.
Seminariet hålls på engelska.

SÖNDAG 13/3 16.00

Seminarium

**JIPF är medarrangör av ett
seminarium i Domkyrkan i Göteborg
med Breaking the Silence**

För mera information, kontakta Lisa
Granér.

THE PROOF

The Aljazeera
Disclosures prove:

We have
A partner
For peace.

The Palestinians
Don't have
A partner
For peace.

Ad in Haaretz, January 28, 2011

THE FREEDOM FLOTILLA II WILL SAIL TO GAZA

**DURING THE LAST TWO WEEKS
OF MAY 2011**

The city of Madrid (Spain) hosted
on 4th, 5th and 6th February 2011
the meeting of delegates from
different organizations that comprise the
International Coalition of the Freedom
Flotilla II. The meeting, organized by the
host delegation Rumbo a Gaza, was
attended by delegates from Algeria,
Canada, Scotland, Spain, France, Greece,
Holland, Ireland, Italy, Jordan, Kuwait,
Malaysia, Norway, Sweden, Switzerland
and Turkey. Also, in the course of the
meeting, updates were received about the
work of organizations in Germany,
Australia, Belgium and Denmark.

The organizations gathered in Madrid
reiterated our strongest condemnation
and rejection of systematic aggression that
the State of Israel has inflicted on the
Palestinian people for over 60 years and
its continued violations of international
law. We also denounce the passivity, if
not outright complicity of our
governments to actions that constitute a
crime against humanity.

The Gaza Strip has become a symbol of
the systematic and planned aggression
against the entire Palestinian people. For
almost five years, over a million and half
people have been subjected to a criminal
and illegal blockade, a medieval siege in
which the State of Israel has become the
master of life and death for Gazans. This
collective punishment combined with
devastating military attacks launched by

Israel's army on the defenseless population of the Gaza Strip: 500 killed in Operation Summer Rains 2006, more than 1,400 killed in Operation Cast Lead December 2008 and January 2009, more than 80 killed in 2010 during various other assaults.

Gaza is a territory intentionally reduced to misery. 80% of its inhabitants depend on humanitarian aid for food, 70% of households live on less than one euro per day for each of its members, over 40% of the population is unemployed. The State of Israel has kidnapped people physically as well as kidnapping their rights, their dreams and hopes as they have been doing for more than 60 years.

Because of the silence and inaction of our governments to these crimes against humanity, the international civil society campaign has grown since 2008 when the siege was broken for the first time by two small boats and last year the first Freedom Flotilla was launched. A well known fact, the Israeli army attacked this Flotilla in international waters, in what constituted a flagrant violation of international shipping laws, murdering nine activists, injuring 50 others, kidnapping everyone on board, and hijacking the boats.

More determined than ever to break and end the blockade, the Coalition announced today that during the second half of May 2011 Freedom Flotilla II will sail. To this end there will be twice as many boats carrying many more volunteers and more aid. The expedition will sail in order to force Israel to respect international law and to mobilize civil societies' support and solidarity with the

Palestinian population of Gaza as well as bring attention to the wider issue of the host of human rights abuses carried out by the Israeli state against the entire population of Palestine.

We are closely following the big change that is being brought in Tunisia, Egypt and the wider Arab world by the emergence of civil societies demand for true democracy, social justice, freedom and respect of human rights. The long Palestinian struggle against occupation and violence deserves the support of the international community. Freedom Flotilla II integrate its action into that large movement focusing on breaking and ending the siege in Gaza. Palestinian people and historically, Mediterranean Sea people, have the same rights on its territory, territorial waters and air space. Therefore our expedition, Freedom Flotilla II, became more important and necessary than ever.

We will sail to Gaza until Palestine is free!

International Coalition of the Freedom Flotilla II

Madrid, 7th February 2011

Contact: Dror Feiler

Dror.feiler@gmail.com

JIPF's HANDLINGSPROGRAM

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.

Tel.: 08-84 97 48. e-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,

c/o Dror Feiler, Bjurholmsg. 1B, 116 38 Stockholm. Tel.: 08-642 13 93

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 200 kr.

Enbart prenumeration kostar 100 kr/år.

Gåvor tas tacksamt emot.

Postgiro: 475 29 1 7-7